

Bratislav Ljubišić

DAVOR DUKIĆ

Galerija Doma omladine, 20.12.2005 – 7.01.2006.

Istraživanja u savremenoj skulpturi uglavnom zavise od interesovanja umetnika. Činjenica je da se svuda oko nas nalaze izazovi i podsticaji za najrazličitija upoređenja. npr Sezara je najobičniji palac toliko oduševio da je od njega napravio nešto poput katedrale. Naravno da je za skulpturu potrebna veština kao što je građenje, ili zidanje. Nije slučajno upotrebljena reč "katedrala". Sem toga, može i cvet da bude predmet oblikovanja jednog skulptora. Može i denaturisanje, zapravo agresija na pojedine stvari i predmete da privuče pažnju svojom mogućnošću. Recimo taj već pomenuti Sezar je presovao automobile praveći svojevrсно groblje od stvari kojima se mnogi ljudi dive bez predrasuda. Kosta Bogdanović je pritiskom od nekoliko atmosfera na običnu cev dolazio do skulptura neobičnog i nepredvidivog oblika. Kao i slikar i skulptor ima za cilj da ostvari svet u kojem će boraviti misao i sa njom neka vrsta polemike kako bi se dosegla duhovna ravan koja je istovremeno i istraživanje i zaključivanje. Od detalja ljudskog tela može da se poetizacijom dobije nešto posebno i ravnopravno zamišljenim idolima. Recimo upoređivanje "Vilendarske Venere" sa Barbikom, lutkom vrlo omiljenom kod dece, dovodi do neke vrste suprostavljanja: čovek u praistoriji je uz ritual obožavao statueta veličine

desetak santimetara. Današnja deca se igraju i skoro idol-opoklonički vole "lepoticu" od gume, plastike i veštačke kose. Nalaze u njoj neku vrstu spoja između realnosti i one druge stvarnosti koja postoji samo kod njih i njihovih pravila igre. To je zaintrigiralo mladog umetnika Davora Dukića da od detalja koji su potrebni da se sačini lutka-stisnuta pesnica i zategnuti bicepsi – za njega je dobar motiv za nastanak skulpture kao samostalnog oblika dostojnog estetskog vrednovanja. Iz sličnih razloga uveličao je "Vilendorfsku Veneru" i prste šake nazvavši ih "čovek koji hoda". To je svojevrсно omaž Rodenu i njegovoj "Katedrali". I nehotice se vraćam u prošlost i prisećam izložbe crteža Henrija Mura koja je bila u Beogradu pre dvadeset godina. Tema velikog umetnika bila je baš ruka i imali smo priliku da vidimo pedesetak studija na pomenutu temu ruke. Umetnik nas je vratio i povezao sa istraživanjima koja su već postojeća, ali su i danas vrlo inspirativna.

U vremenu kada se govori o prestajanju umetnosti u klasičnom smislu, u Galeriji Doma omladine Beograda imamo priliku da se sretnemo sa delom mladog umetnika koji veruje da se sa starim načinom komuniciranja može još nešto učiniti ili barem polemisati o problemima i pojavama koje su tu oko nas.

Davor Dukić je rođen u Karlovcu 1979.godine. Prošle godine je završio poslediplomske studije u Beogradu, na Fakultetu likovnih umetnosti, smer vajarstvo. Dobitnik je nekoliko nagrada i ovo mu je prva samostalna izložba.